

Från nykterhetsfältet.

(Ena af de som i denna tidning har varit i förhållande till den nykterhetsrörelsen i denna stad.)

MATTIGHET OCH ABSOLUTISM.

Af Axel J. Carlsson.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Man kan inte annat än förundras sig öfver den begreppsförvirring som råder hos en hel del människor, i synnerhet när dessa gifva sig sken af ett stort "tänkande". En sådan förvirring råder angående begreppet Frihet. Det finnes knappast ett ord, som har en vackrare klang än just ordet Frihet. Hela naturen är beklädd af dess anda, och längtan efter frihet och utveckling har alltid kännetecknat människoskildet. Denna längtan har också sprängt en hel del fjärrar, som okunnighet, själfvisshet, fördomar och seder slagit omkring oss.

Det är denna frihet, som moderatisternas mindre kampdagliga mål för till torgs emot absolutismen allt som oftast. Träande att frihet är liktydigt med "rätten att göra hvad som helst", anse de att hvarje lag, som på ett eller annat sätt kommer i strid med deras görande och lärande, är ett "intrång på den personliga friheten".

Doek är det ju för en sundt tänkande människa klart, att så snart en individ handling skadar andra, äger samhället rätt att begränsa hans handlingsfrihet. Ty, höge än den individella friheten står den medborgerliga och samhällsiga, och denna högre frihet kan gärna icke väja fram med mindre än att den individella, vid förefallande behov, inskränkas. Ha vi såsom samhällsmedborgare rättigheter af olika slag och vissa friheter, så har också samhället rättigheter och friheter. Och den största rätten samhället har är väl den: att försvara sig själf mot inre öfverträdelse, mot yttre och inre fiender.

Nåväl, i moderatismens lärda, jag frågar er: Är icke rusdrycks-handteringen till skada för såväl samhället som individ? Är icke alkoholen en fiende till lif och hälsa; är ej alkoholen en fiende till kommande släktens kraft och välfärd? — Jo, bevisligen! Rusdrycks-handteringen är således en samhällsfiende och med undantag för det af vetenskapen fastslagna måttliga bruket (15 gram, som ej får öfverskridas — 7½ gram) (7) verkar förnämmande på nervsystemet) äfven en fiende till individen. Samhället har sålunda rätt att till själföfvaras hindra rusdrycks-handteringen, och sålunda äfven att hindra individen att begagna sig af rusdrycker.

Vi böras enas om, att tallet om "personlig frihet", då det gäller att förbjuda rusdrycker, har förlorat i aktning. "Alkoholhandeln måste lösas på grundval af moralens, hygienens och den sociala ordningens fordringar — d. v. s. efter den allmänna välfärdens krav" — säger Thulin — och "förbjuda den allmänna välfärdens alkohols undertryckande, så skall den undertryckas".

Ar det för öfrigt någon af de båda läkandegarna som har rätt att ropa "i frihetens namn"? Så är det väl absolutismen. Den arbetar på att frigöra samhället från en af dess argaste fiender; från skaparen af sam-

hällets fullständiga ruiner af inre lycka och välfärd.

Ett annat framhållande af de moderatisternas ekonomiska sidan af rusdrycksfrågan: påståendet att staten ej skulle kunna frigöras från sitt beroende af rusdrycksmedlen. Det ligger närmast till hands att hänvisa till herr G. H. Silvers uppsatser i detta stycke (S.C.T. 3, 10 och 17 dec.).

Moderatisterna ha tvingats att lämna den ena positionen efter den andra, exempelvis den om "personlig frihet", ja, vi kunna tryggt fastslå att moderatismen gript tag i den oönsade medicinska forskningen såsom i ett länstråk, likt den drunknade.

Det återstår nu för oss att få se på hvilken ståndpunkt "tänkande människor" stå till frågan. Skulle möjligen detta uttryck afse dem, som forska i alkoholspörsmålet, frågar jag: Hvilken af de båda åskådningarna uppvisar den största samlingen af litteratur och åskådningsmaterial?

Hvarför har så godt som all nykterhetsrörelse från början varit moderatistisk men öfvergått i absolutistisk? Hvarför råknar den organiserade moderatistiska rörelsen endast 91 tusen medlemmar, medan den absolutistiska räknar 750,000 inom "I. O. G. T." — 450,000 medlemmar inom "The World's Women's Christian Temperance Union" — öfver 10 miljoner inom "The International Prohibition Confederation"? Detta må vara nog; ehuru summan kan fördubblas.

Men ännu starkare bevis ha vi på absolutismens företag, genom de röstningar som gjorts i skilda delar af världen.

En tabell upptagande några af de absolutistiska folkomröstningarna, hämtade ur den absolut tillförlitliga källa i världen skall visa oss ställningen.

Antal röster	Antal röster
Ar för förbud	mot förbud
Danmark 1913 7,172	3,771
Färöarna 1907 1,541	64
Grönland	
Island 1908 4,645	3,181
Norge 1913 139,479	132,387
Sverige 1909 1,884,298	167,151
Finland 1910 (i Landtdagen för 158, mot 34)	
Holland 1904 13,975	24,818
Schweitz 1908 241,078	138,669
Canada 1898 —	
Ontario	154,498 115,284
Quebec	28,436 122,760
Nova Scotia	34,678 5,370
New Brunswick 26,919	9,575
Prince Edw. Island 9,461	1,146
Manitoba	12,419 2,978
British Columbia 5,731	4,756
N. W. Territories 6,238	2,824

Jag skulle kunna följa hela denna tidning med liknande fakta. Från U. S. A. ha vi många slående bevis på att "tänkande människor" verkligen äro "vänner af absolutismen", men hvarför öfvelsa med uttrycket — vare det nog sagt: Folket har fått nog af Bacchi gifvor, och i den mån folket frigör sig från förlorad och urgammal seder och vagnar till insikt om sitt människovärde, skall Bacchus landsförvisas — dränkans i den afgränd, hvarifrån han kommit.

Hvad vilja vi? Af Verner von Heidenstam.

Verner von Heidenstam har i en intressant artikel tagit till orda i dagens frågor i Sverige. Vi tilläta oss här nedan med för åskådningens skull tillstå att underbunkrigt återgeva hr. von Heidenstams uttalande, men naturligen med all reservation, då det gäller politiken.

Svenskarna äro soldatfolk och när oss en gång det budet, att barbarerna ha fallit öfver oss, då komma vi att springa upp och gråta af glädje, ty då försvinner allt smält och man och kvinnor och gamla och halfvuxna komma utan betänksamt att offra sin sista skärf och sitt lif.

Allt strid som är något värd, är en strid mot öfvermakt, ty det är den som skärper krafterna och därför till sist öfverhämmer segern. Det är icke sant att det personliga ej längre skulle betydligt något i krig. Här hvad som berättas från det sista Balkankriget om den nattliga stormningen af en stad. Först fransöfrens stora hopkåpbyrdar öfver fältet, ty man fruktade att där kunde lara minor eller andra försatt och djurens bölande var det enda som då och då i mörkret bröt den grafiska tystnaden. Därefter kommo män i järnströmmar för att med långa saxar klippa af taggtrådarna, men ingen talade högt, och efteråt följde sedan den smygande hären färdig till anfäll. Är det icke som att läsa någon gammal saga ur Homeros och måste vi icke tänka, att Sverige med sin skogighet och sina bergsträckningar i alldes särskild grad ägnar sig att förvaras af ett folk med våra lynnesdrag.

Vår största tröskel i egenheten den gamla soldatandan.

Svenskarna äro personligt oförvågna, men de disciplinera sig gärna, men de disciplinera sig villigt och gärna, när det får ske på ett herraraktigt och hurtigt vis, och i den heroiska ordningen vid största tröskeln i egenheten den gamla soldatandan. De tycka om pli och skick, och det var genom sin manuskript och skicklighet i krigsyrket som de förr sloge en mångdubbel ef-

fredens sjukdom och kriget.

Frederik har sina sjukdomar liksom kriget har sina. Hatet mot eget land och allt svenskt blef den folksjukdom som hos oss växte fram ur freden, och det var västerns förbindelse att den gjorde gemensam sak med sjukdomen i stället för att slå med den. Därigenom fick den själf redan från början ett tvingsakt utseende. Framtidskrandets parti stod hos oss främmande för västerns framtidskrandande, för den upplösningsström som gjorde slut på den gamla panningnaden. Och var det reson att ej efter å förfölja och förlöjliga landets egen armé och att göra detta till ett stridsred för en stor allmän samling inom de mest olika klasser? I andra länder är armén populär, och om någon ting i världen är svenskt, så är det en soldat. Det har varit hårda pröfningsår för våra krigsmän, som bjöd till att göra sitt bästa, men aldrig fått annat än klander och det från den sida där de trodde sig höra folkets röst. Är det ett fel af en krigare att han lever sig i sitt yrke, att han är god kamrat och att han försöker upprätthålla den disciplin som är en bevisad nödvändighet? En armé af okrigiska krigare vore väl det sämsta vi kunde få. Och här är det för öddt i det krigare bära uniformer, vackra uniformer till och med, och hvarför skulle det icke få muscieras och på annat sätt till på militärsatserna? Frisinet får icke bli trånghet, framtidskrandets icke fördom, då det förbi. Med hvars blida stämna ha lärda herrar förkunnat att vi bor-

de bli ryssar för att sedan göra det till vår mission att civilisera våra förtryckare. Hadaryngingar, som kallas i det gröna, ha anmodat de närboende att dessa med landets flagga, emellan det besvärade dem att se den. Våra munnadsgär, våra typprasta gestalter i häderna, allt, allt, som skänker ett folk själfmedvetande och inre städad och som borde ha höjts till ett palladium, har gylskats bort. Man har plockat ut ur folket själva skettlet ben för ben och sedan frågat: Hvarför stiger de icke upp och dansar?

Senlitterens kriterium.

Så kunde det icke förstås, utan det måste leda till den kris, som nu är i måst. I dessa dagar finns det väl knappast heller någon bland västerns mer klarsynta män som icke i själ och hjärta och nästan ord för ord instämmer med hvad som har blifvit sagt. Kanne glömma vi harnen lycket af det stora och verkligt goda, som varit västerns bebjödade sträfvad, därför att bristerna småningom blifvit så uppenbara och förvandling så nödvändig. Hvad som icke förvandlar sig, det torkar i förtid och dör. En människa, som icke under lifets gång förändrar sig till sin själ, hon stannar i växten, och ett parti, som tömt sin kraft, är icke längre en hjälpsam insats. Ett politiskt parti genomgår samma öden som allt annat det framträder, det dör och försvinner slutligen i ett tillstånd af senilitet och stetter och vänder och väger på föreställningar, som icke längre stå i beröring med dagens lif. I det tillståndet befann sig högren vid förra århundradets slut. Nu är det västern som i den senila och behöfver nytt blod i ådrarna. När något blir gyckelare och dagdrivares hvardagsläst, när det blir i positivtiska, som vefas i alla hörn, då är detta tecken som aldrig svika. Då skynda de goda hufvudena och de kraftmedvetna och verkamma att bryta sig ut eller yrra på en annan takt. Om ett framstegsparti icke med folkpartietens allra sista och värdaste drag i tröfnad har fram sina reformer utan låter folkhalsen undergrävas, då har det blifvit ett dekadansparti, och inga andra kunna stanna där än de som själva äro dekadenter. På gamla åttitaliserna kunna vi icke längre leva, andra generationer ha växt upp och tiden gal med andra röster. En opposition som dogmatiserat sig är det ofruktbaraste af allt, och hos oss har oppositionen förförsvit sig. Den har tappat greppet om vår egenart och glömt att visaren flyttar sig. Den har blifvit tråkig. Den har blifvit en stoff som i tjugetårer har suttit i samman förhört med inständt tobaksrök i kläderna.

Senlitterens kriterium.

Så kunde det icke förstås, utan det måste leda till den kris, som nu är i måst. I dessa dagar finns det väl knappast heller någon bland västerns mer klarsynta män som icke i själ och hjärta och nästan ord för ord instämmer med hvad som har blifvit sagt. Kanne glömma vi harnen lycket af det stora och verkligt goda, som varit västerns bebjödade sträfvad, därför att bristerna småningom blifvit så uppenbara och förvandling så nödvändig. Hvad som icke förvandlar sig, det torkar i förtid och dör. En människa, som icke under lifets gång förändrar sig till sin själ, hon stannar i växten, och ett parti, som tömt sin kraft, är icke längre en hjälpsam insats. Ett politiskt parti genomgår samma öden som allt annat det framträder, det dör och försvinner slutligen i ett tillstånd af senilitet och stetter och vänder och väger på föreställningar, som icke längre stå i beröring med dagens lif. I det tillståndet befann sig högren vid förra århundradets slut. Nu är det västern som i den senila och behöfver nytt blod i ådrarna. När något blir gyckelare och dagdrivares hvardagsläst, när det blir i positivtiska, som vefas i alla hörn, då är detta tecken som aldrig svika. Då skynda de goda hufvudena och de kraftmedvetna och verkamma att bryta sig ut eller yrra på en annan takt. Om ett framstegsparti icke med folkpartietens allra sista och värdaste drag i tröfnad har fram sina reformer utan låter folkhalsen undergrävas, då har det blifvit ett dekadansparti, och inga andra kunna stanna där än de som själva äro dekadenter. På gamla åttitaliserna kunna vi icke längre leva, andra generationer ha växt upp och tiden gal med andra röster. En opposition som dogmatiserat sig är det ofruktbaraste af allt, och hos oss har oppositionen förförsvit sig. Den har tappat greppet om vår egenart och glömt att visaren flyttar sig. Den har blifvit tråkig. Den har blifvit en stoff som i tjugetårer har suttit i samman förhört med inständt tobaksrök i kläderna.

Senlitterens kriterium.

Så kunde det icke förstås, utan det måste leda till den kris, som nu är i måst. I dessa dagar finns det väl knappast heller någon bland västerns mer klarsynta män som icke i själ och hjärta och nästan ord för ord instämmer med hvad som har blifvit sagt. Kanne glömma vi harnen lycket af det stora och verkligt goda, som varit västerns bebjödade sträfvad, därför att bristerna småningom blifvit så uppenbara och förvandling så nödvändig. Hvad som icke förvandlar sig, det torkar i förtid och dör. En människa, som icke under lifets gång förändrar sig till sin själ, hon stannar i växten, och ett parti, som tömt sin kraft, är icke längre en hjälpsam insats. Ett politiskt parti genomgår samma öden som allt annat det framträder, det dör och försvinner slutligen i ett tillstånd af senilitet och stetter och vänder och väger på föreställningar, som icke längre stå i beröring med dagens lif. I det tillståndet befann sig högren vid förra århundradets slut. Nu är det västern som i den senila och behöfver nytt blod i ådrarna. När något blir gyckelare och dagdrivares hvardagsläst, när det blir i positivtiska, som vefas i alla hörn, då är detta tecken som aldrig svika. Då skynda de goda hufvudena och de kraftmedvetna och verkamma att bryta sig ut eller yrra på en annan takt. Om ett framstegsparti icke med folkpartietens allra sista och värdaste drag i tröfnad har fram sina reformer utan låter folkhalsen undergrävas, då har det blifvit ett dekadansparti, och inga andra kunna stanna där än de som själva äro dekadenter. På gamla åttitaliserna kunna vi icke längre leva, andra generationer ha växt upp och tiden gal med andra röster. En opposition som dogmatiserat sig är det ofruktbaraste af allt, och hos oss har oppositionen förförsvit sig. Den har tappat greppet om vår egenart och glömt att visaren flyttar sig. Den har blifvit tråkig. Den har blifvit en stoff som i tjugetårer har suttit i samman förhört med inständt tobaksrök i kläderna.

Senlitterens kriterium.

Så kunde det icke förstås, utan det måste leda till den kris, som nu är i måst. I dessa dagar finns det väl knappast heller någon bland västerns mer klarsynta män som icke i själ och hjärta och nästan ord för ord instämmer med hvad som har blifvit sagt. Kanne glömma vi harnen lycket af det stora och verkligt goda, som varit västerns bebjödade sträfvad, därför att bristerna småningom blifvit så uppenbara och förvandling så nödvändig. Hvad som icke förvandlar sig, det torkar i förtid och dör. En människa, som icke under lifets gång förändrar sig till sin själ, hon stannar i växten, och ett parti, som tömt sin kraft, är icke längre en hjälpsam insats. Ett politiskt parti genomgår samma öden som allt annat det framträder, det dör och försvinner slutligen i ett tillstånd af senilitet och stetter och vänder och väger på föreställningar, som icke längre stå i beröring med dagens lif. I det tillståndet befann sig högren vid förra århundradets slut. Nu är det västern som i den senila och behöfver nytt blod i ådrarna. När något blir gyckelare och dagdrivares hvardagsläst, när det blir i positivtiska, som vefas i alla hörn, då är detta tecken som aldrig svika. Då skynda de goda hufvudena och de kraftmedvetna och verkamma att bryta sig ut eller yrra på en annan takt. Om ett framstegsparti icke med folkpartietens allra sista och värdaste drag i tröfnad har fram sina reformer utan låter folkhalsen undergrävas, då har det blifvit ett dekadansparti, och inga andra kunna stanna där än de som själva äro dekadenter. På gamla åttitaliserna kunna vi icke längre leva, andra generationer ha växt upp och tiden gal med andra röster. En opposition som dogmatiserat sig är det ofruktbaraste af allt, och hos oss har oppositionen förförsvit sig. Den har tappat greppet om vår egenart och glömt att visaren flyttar sig. Den har blifvit tråkig. Den har blifvit en stoff som i tjugetårer har suttit i samman förhört med inständt tobaksrök i kläderna.

Senlitterens kriterium.

Så kunde det icke förstås, utan det måste leda till den kris, som nu är i måst. I dessa dagar finns det väl knappast heller någon bland västerns mer klarsynta män som icke i själ och hjärta och nästan ord för ord instämmer med hvad som har blifvit sagt. Kanne glömma vi harnen lycket af det stora och verkligt goda, som varit västerns bebjödade sträfvad, därför att bristerna småningom blifvit så uppenbara och förvandling så nödvändig. Hvad som icke förvandlar sig, det torkar i förtid och dör. En människa, som icke under lifets gång förändrar sig till sin själ, hon stannar i växten, och ett parti, som tömt sin kraft, är icke längre en hjälpsam insats. Ett politiskt parti genomgår samma öden som allt annat det framträder, det dör och försvinner slutligen i ett tillstånd af senilitet och stetter och vänder och väger på föreställningar, som icke längre stå i beröring med dagens lif. I det tillståndet befann sig högren vid förra århundradets slut. Nu är det västern som i den senila och behöfver nytt blod i ådrarna. När något blir gyckelare och dagdrivares hvardagsläst, när det blir i positivtiska, som vefas i alla hörn, då är detta tecken som aldrig svika. Då skynda de goda hufvudena och de kraftmedvetna och verkamma att bryta sig ut eller yrra på en annan takt. Om ett framstegsparti icke med folkpartietens allra sista och värdaste drag i tröfnad har fram sina reformer utan låter folkhalsen undergrävas, då har det blifvit ett dekadansparti, och inga andra kunna stanna där än de som själva äro dekadenter. På gamla åttitaliserna kunna vi icke längre leva, andra generationer ha växt upp och tiden gal med andra röster. En opposition som dogmatiserat sig är det ofruktbaraste af allt, och hos oss har oppositionen förförsvit sig. Den har tappat greppet om vår egenart och glömt att visaren flyttar sig. Den har blifvit tråkig. Den har blifvit en stoff som i tjugetårer har suttit i samman förhört med inständt tobaksrök i kläderna.

Senlitterens kriterium.

Så kunde det icke förstås, utan det måste leda till den kris, som nu är i måst. I dessa dagar finns det väl knappast heller någon bland västerns mer klarsynta män som icke i själ och hjärta och nästan ord för ord instämmer med hvad som har blifvit sagt. Kanne glömma vi harnen lycket af det stora och verkligt goda, som varit västerns bebjödade sträfvad, därför att bristerna småningom blifvit så uppenbara och förvandling så nödvändig. Hvad som icke förvandlar sig, det torkar i förtid och dör. En människa, som icke under lifets gång förändrar sig till sin själ, hon stannar i växten, och ett parti, som tömt sin kraft, är icke längre en hjälpsam insats. Ett politiskt parti genomgår samma öden som allt annat det framträder, det dör och försvinner slutligen i ett tillstånd af senilitet och stetter och vänder och väger på föreställningar, som icke längre stå i beröring med dagens lif. I det tillståndet befann sig högren vid förra århundradets slut. Nu är det västern som i den senila och behöfver nytt blod i ådrarna. När något blir gyckelare och dagdrivares hvardagsläst, när det blir i positivtiska, som vefas i alla hörn, då är detta tecken som aldrig svika. Då skynda de goda hufvudena och de kraftmedvetna och verkamma att bryta sig ut eller yrra på en annan takt. Om ett framstegsparti icke med folkpartietens allra sista och värdaste drag i tröfnad har fram sina reformer utan låter folkhalsen undergrävas, då har det blifvit ett dekadansparti, och inga andra kunna stanna där än de som själva äro dekadenter. På gamla åttitaliserna kunna vi icke längre leva, andra generationer ha växt upp och tiden gal med andra röster. En opposition som dogmatiserat sig är det ofruktbaraste af allt, och hos oss har oppositionen förförsvit sig. Den har tappat greppet om vår egenart och glömt att visaren flyttar sig. Den har blifvit tråkig. Den har blifvit en stoff som i tjugetårer har suttit i samman förhört med inständt tobaksrök i kläderna.

Senlitterens kriterium.

Så kunde det icke förstås, utan det måste leda till den kris, som nu är i måst. I dessa dagar finns det väl knappast heller någon bland västerns mer klarsynta män som icke i själ och hjärta och nästan ord för ord instämmer med hvad som har blifvit sagt. Kanne glömma vi harnen lycket af det stora och verkligt goda, som varit västerns bebjödade sträfvad, därför att bristerna småningom blifvit så uppenbara och förvandling så nödvändig. Hvad som icke förvandlar sig, det torkar i förtid och dör. En människa, som icke under lifets gång förändrar sig till sin själ, hon stannar i växten, och ett parti, som tömt sin kraft, är icke längre en hjälpsam insats. Ett politiskt parti genomgår samma öden som allt annat det framträder, det dör och försvinner slutligen i ett tillstånd af senilitet och stetter och vänder och väger på föreställningar, som icke längre stå i beröring med dagens lif. I det tillståndet befann sig högren vid förra århundradets slut. Nu är det västern som i den senila och behöfver nytt blod i ådrarna. När något blir gyckelare och dagdrivares hvardagsläst, när det blir i positivtiska, som vefas i alla hörn, då är detta tecken som aldrig svika. Då skynda de goda hufvudena och de kraftmedvetna och verkamma att bryta sig ut eller yrra på en annan takt. Om ett framstegsparti icke med folkpartietens allra sista och värdaste drag i tröfnad har fram sina reformer utan låter folkhalsen undergrävas, då har det blifvit ett dekadansparti, och inga andra kunna stanna där än de som själva äro dekadenter. På gamla åttitaliserna kunna vi icke längre leva, andra generationer ha växt upp och tiden gal med andra röster. En opposition som dogmatiserat sig är det ofruktbaraste af allt, och hos oss har oppositionen förförsvit sig. Den har tappat greppet om vår egenart och glömt att visaren flyttar sig. Den har blifvit tråkig. Den har blifvit en stoff som i tjugetårer har suttit i samman förhört med inständt tobaksrök i kläderna.

Senlitterens kriterium.

Så kunde det icke förstås, utan det måste leda till den kris, som nu är i måst. I dessa dagar finns det väl knappast heller någon bland västerns mer klarsynta män som icke i själ och hjärta och nästan ord för ord instämmer med hvad som har blifvit sagt. Kanne glömma vi harnen lycket af det stora och verkligt goda, som varit västerns bebjödade sträfvad, därför att bristerna småningom blifvit så uppenbara och förvandling så nödvändig. Hvad som icke förvandlar sig, det torkar i förtid och dör. En människa, som icke under lifets gång förändrar sig till sin själ, hon stannar i växten, och ett parti, som tömt sin kraft, är icke längre en hjälpsam insats. Ett politiskt parti genomgår samma öden som allt annat det framträder, det dör och försvinner slutligen i ett tillstånd af senilitet och stetter och vänder och väger på föreställningar, som icke längre stå i beröring med dagens lif. I det tillståndet befann sig högren vid förra århundradets slut. Nu är det västern som i den senila och behöfver nytt blod i ådrarna. När något blir gyckelare och dagdrivares hvardagsläst, när det blir i positivtiska, som vefas i alla hörn, då är detta tecken som aldrig svika. Då skynda de goda hufvudena och de kraftmedvetna och verkamma att bryta sig ut eller yrra på en annan takt. Om ett framstegsparti icke med folkpartietens allra sista och värdaste drag i tröfnad har fram sina reformer utan låter folkhalsen undergrävas, då har det blifvit ett dekadansparti, och inga andra kunna stanna där än de som själva äro dekadenter. På gamla åttitaliserna kunna vi icke längre leva, andra generationer ha växt upp och tiden gal med andra röster. En opposition som dogmatiserat sig är det ofruktbaraste af allt, och hos oss har oppositionen förförsvit sig. Den har tappat greppet om vår egenart och glömt att visaren flyttar sig. Den har blifvit tråkig. Den har blifvit en stoff som i tjugetårer har suttit i samman förhört med inständt tobaksrök i kläderna.

Senlitterens kriterium.

Så kunde det icke förstås, utan det måste leda till den kris, som nu är i måst. I dessa dagar finns det väl knappast heller någon bland västerns mer klarsynta män som icke i själ och hjärta och nästan ord för ord instämmer med hvad som har blifvit sagt. Kanne glömma vi harnen lycket af det stora och verkligt goda, som varit västerns bebjödade sträfvad, därför att bristerna småningom blifvit så uppenbara och förvandling så nödvändig. Hvad som icke förvandlar sig, det torkar i förtid och dör. En människa, som icke under lifets gång förändrar sig till sin själ, hon stannar i växten, och ett parti, som tömt sin kraft, är icke längre en hjälpsam insats. Ett politiskt parti genomgår samma öden som allt annat det framträder, det dör och försvinner slutligen i ett tillstånd af senilitet och stetter och vänder och väger på föreställningar, som icke längre stå i beröring med dagens lif. I det tillståndet befann sig högren vid förra århundradets slut. Nu är det västern som i den senila och behöfver nytt blod i ådrarna. När något blir gyckelare och dagdrivares hvardagsläst, när det blir i positivtiska, som vefas i alla hörn, då är detta tecken som aldrig svika. Då skynda de goda hufvudena och de kraftmedvetna och verkamma att bryta sig ut eller yrra på en annan takt. Om ett framstegsparti icke med folkpartietens allra sista och värdaste drag i tröfnad har fram sina reformer utan låter folkhalsen undergrävas, då har det blifvit ett dekadansparti, och inga andra kunna stanna där än de som själva äro dekadenter. På gamla åttitaliserna kunna vi icke längre leva, andra generationer ha växt upp och tiden gal med andra röster. En opposition som dogmatiserat sig är det ofruktbaraste af allt, och hos oss har oppositionen förförsvit sig. Den har tappat greppet om vår egenart och glömt att visaren flyttar sig. Den har blifvit tråkig. Den har blifvit en stoff som i tjugetårer har suttit i samman förhört med inständt tobaksrök i kläderna.

Senlitterens kriterium.

Så kunde det icke förstås, utan det måste leda till den kris, som nu är i måst. I dessa dagar finns det väl knappast heller någon bland västerns mer klarsynta män som icke i själ och hjärta och nästan ord för ord instämmer med hvad som har blifvit sagt. Kanne glömma vi harnen lycket af det stora och verkligt goda, som varit västerns bebjödade sträfvad, därför att bristerna småningom blifvit så uppenbara och förvandling så nödvändig. Hvad som icke förvandlar sig, det torkar i förtid och dör. En människa, som icke under lifets gång förändrar sig till sin själ, hon stannar i växten, och ett parti, som tömt sin kraft, är icke längre en hjälpsam insats. Ett politiskt parti genomgår samma öden som allt annat det framträder, det dör och försvinner slutligen i ett tillstånd af senilitet och stetter och vänder och väger på föreställningar, som icke längre stå i beröring med dagens lif. I det tillståndet befann sig högren vid förra århundradets slut. Nu är det västern som i den senila och behöfver nytt blod i ådrarna. När något blir gyckelare och dagdrivares hvardagsläst, när det blir i positivtiska, som vefas i alla hörn, då är detta tecken som aldrig svika. Då skynda de goda hufvudena och de kraftmedvetna och verkamma att bryta sig ut eller yrra på en annan takt. Om ett framstegsparti icke med folkpartietens allra sista och värdaste drag i tröfnad har fram sina reformer utan låter folkhalsen undergrävas, då har det blifvit ett dekadansparti, och inga andra kunna stanna där än de som själva äro dekadenter. På gamla åttitaliserna kunna vi icke längre leva, andra generationer ha växt upp och tiden gal med andra röster. En opposition som dogmatiserat sig är det ofruktbaraste af allt, och hos oss har oppositionen förförsvit sig. Den har tappat greppet om vår egenart och glömt att visaren flyttar sig. Den har blifvit tråkig. Den har blifvit en stoff som i tjugetårer har suttit i samman förhört med inständt tobaksrök i kläderna.

Senlitterens kriterium.

Så kunde det icke förstås, utan det måste leda till den kris, som nu är i måst. I dessa dagar finns det väl knappast heller någon bland västerns mer klarsynta män som icke i själ och hjärta och nästan ord för ord instämmer med hvad som har blifvit sagt. Kanne glömma vi harnen lycket af det stora och verkligt goda, som varit västerns bebjödade sträfvad, därför att bristerna småningom blifvit så uppenbara och förvandling så nödvändig. Hvad som icke förvandlar sig, det torkar i förtid och dör. En människa, som icke under lifets gång förändrar sig till sin själ, hon stannar i växten, och ett parti, som tömt sin kraft, är icke längre en hjälpsam insats. Ett politiskt parti genomgår samma öden som allt annat det framträder, det dör och försvinner slutligen i ett tillstånd af senilitet och stetter och vänder och väger på föreställningar, som icke längre stå i beröring med dagens lif. I det tillståndet befann sig högren vid förra århundradets slut. Nu är det västern som i den senila och behöfver nytt blod i ådrarna. När något blir gyckelare och dagdrivares hvardagsläst, när det blir i positivtiska, som vefas i alla hörn, då är detta tecken som aldrig svika. Då skynda de goda hufvudena och de kraftmedvetna och verkamma att bryta sig ut eller yrra på en annan takt. Om ett framstegsparti icke med folkpartietens allra sista och värdaste drag i tröfnad har fram sina reformer utan låter folkhalsen undergrävas, då har det blifvit ett dekadansparti, och inga andra kunna stanna där än de som själva äro dekadenter. På gamla åttitaliserna kunna vi icke längre leva, andra generationer ha växt upp och tiden gal med andra röster. En opposition som dogmatiserat sig är det ofruktbaraste af allt, och hos oss har oppositionen förförsvit sig. Den har tappat greppet om vår egenart och glömt att visaren flyttar sig. Den har blifvit tråkig. Den har blifvit en stoff som i tjugetårer har suttit i samman förhört med inständt tobaksrök i kläderna.

Senlitterens kriterium.

Så kunde det icke förstås, utan det måste leda till den kris, som nu är i måst. I dessa dagar finns det väl knappast heller någon bland västerns mer klarsynta män som icke i själ och hjärta och nästan ord för ord instämmer med hvad som har blifvit sagt. Kanne glömma vi harnen lycket af det stora och verkligt goda, som varit västerns bebjödade sträfvad, därför att bristerna småningom blifvit så uppenbara och förvandling så nödvändig. Hvad som icke förvandlar sig, det torkar i förtid och dör. En människa, som icke under lifets gång förändrar sig till sin själ, hon stannar i växten, och ett parti, som tömt sin kraft, är icke längre en hjälpsam insats. Ett politiskt parti genomgår samma öden som allt annat det framträder, det dör och försvinner slutligen i ett tillstånd af senilitet och stetter och vänder och väger på föreställningar, som icke längre stå i beröring med dagens lif. I det tillståndet befann sig högren vid förra århundradets slut. Nu är det västern som i den senila och behöfver nytt blod i ådrarna. När något blir gyckelare och dagdrivares hvardagsläst, när det blir i positivtiska, som vefas i alla hörn, då är detta tecken som aldrig svika. Då skynda de goda hufvudena och de kraftmedvetna och verkamma att bryta sig ut eller yrra på en annan takt. Om ett framstegsparti icke med folkpartietens allra sista och värdaste drag i tröfnad har fram sina reformer utan låter folkhalsen undergrävas, då har det blifvit ett dekadansparti, och inga andra kunna stanna där än de som själva äro dekadenter. På gamla åttitaliserna kunna vi icke längre leva, andra generationer ha växt upp och tiden gal med andra rö